והנהגות לת

היאך נקיים המצוה בשבת, ולרוב הפוסקים דס"ל
דקיי"ל כרבנן דהשבתתו בכל דבר וכדפסק הר"מ
והשו"ע, א"ש דיכול לקיים מצות תשביתו בשבת
ע"י שיאסוף ויקבץ יחד הכזית אחרון וזורקו יחד
לבית הכסא, ויכול לפוררו לתוך מושב בית הכסא
שהכלי מצרפם דחשיב כזית אחד (כמבואר בשו"ע
סי' תמ"ב סעיף י"א), ומקיים בכך המ"ע דתשביתו,
שהשביתו בביעור מן העולם לפני זמנו, וכפי

הנראה זהו המנהג היום.

[וכל דברינו כאן דאי הילכתא כרבנן יקיים המצוה בזריקתו לבית הכסא, היינו להנהו דס"ל דלרבנן נמי המצוה היא במעשה להשבית החמץ, וא"כ הכא נמי מקיים המצוה ע"י זריקתו לבית הכסא, אבל להגר"ח בחידושיו על הרמב"ם דס"ל דלרבנן אין המצוה במעשה השבתה אלא המצוה היא במה שאין לו חמץ מחצות, וכמו בשבת דהמצוה היא בשוא"ת במה ששובת, ורק לרבי יהודה הוי מצוה במעשה השבתה (ולרש"י הוי המצוה לרבי יהודה קודם זמנו ולתוס' לאחר זמנו), א"כ א"צ כלל לאבד החמץ, דבלא"ה מקיים המצוה מחצות במה שאין לו חמץ].

אבל להנהו פוסקים דס"ל כרבי יהודה, א"כ בע"פ שחל בשבת, שאינו יכול לקיים מצות שריפה ביטל מצות תשביתו, ואפי לשיטת רש"י (ביצה כז:) דכשמאכיל לכלבים מקיים מצות שריפה שבאכילה ה"ה מבוער כיליון גמור כשריפה, מ"מ א"א לקיים מצות שריפה במה שאנו אוכלים החמץ בשבת דבאכילה כדרך הנאתו מודה רש"י דלא קיים מצות שריפה וכמ"ש בסימן לעיל. (ועיין בהגדש"פ "מוע"ז" הלכות בדיקת חמץ הערה ב' ובמקורות שם דביארנו דש" הגר"א הוא דלרבי ובמקורות שם דביארנו דש" הגר"א הוא דלרבי ולאחר זמנו המצוה בשריפה, וא"כ להגר"א א"ש ולאחר זמנו המצוה בשריפה, וא"כ להגר"א א"ש אף לרבי יהודה שאפשר לזורקו לבית הכסא).

קו׳ הרעק״א סוף תמורה), וא״כ לרש״י בחמץ מהני אכילת כלב אף לרבי יהודה משום דהוי כשריפה.

לבמנ"ח כתב, דלרש"י דאכילת כלב הרי הוא מבוער והוי כשריפה, א"כ ה"ה נמי מבוער והוי כשריפה, א"כ ה"ה נמי אכילת אדם, ולע"ד נראה דאין מקיימין המצוה באכילה, דהא מבואר להדיא בתוס' בפסחים (כח:) דלר"ש דס"ל דחמץ אחר חצות מותר בהנאה, מ"מ אסור באכילה "שנא' תשביתו ומשמע תשביתו שלא כדרך הנאה דהיינו אכילה", והיינו דכדרך הנאתו אי"ז ביעור, דביעור היינו כשזה בדרך כילוי, וא"כ דוקא אכילת כלב דהיינו שזורק מאכל אדם לכלב, בזה הוי ביעור, שזה אינו כדרך הנאתו, אדם לכלב, בזה הוי ביעור, שזה אינו כדרך הנאתו, אבל אכילת אדם שזהו כדרך הנאתו אי"ז ביעור, וא"ש דנהגנו לדקדק לשרוף ולא סומכים לקיים המצוה במה שאוכלים, ולפי זה גם בבהמה אם דרך המאור.

ולפי זה נראה למעשה, שמה שנהגו היום בארץ ישראל לְתת התרומות ומעשרות שנטמאו לבהמת כהן, שסומכין על שיטת רש"י שמקיימין מצות שריפה במה שמאכיל לבהמתו, אבל למשנ"ת שאם זהו כדרך הנאתו אי"ז ביעור א"כ א"א ליתן לבהמה תרומה טמאה דבר שראוי ועומד לאכילת בהמה. (אבל בתרומה טהורה בעינן להיפך שיהנה ממנו כדרך הנאתו ולכן מותר ליתן לבהמה תרומה טהורה דוקא אם ראוי ועומד לכך).

סימן קכב

מצות ביעור בע"פ שחל בשבת

יש להעיר היאך נקיים מצות תשביתו בע״פ שחל בשבת, דבמה ששורפין ביום שישי ודאי אין מקיימין מצוה, שהמצוה היא ביום י״ד שנא׳ ביום הראשון, ועוד דאי״ז כזית אחרון, וכן מפורש בפוסקים דהא דשורפים בע״פ, היינו רק מפני שלא יבוא לטעות בשאר השנים לא לשרוף, וא״כ צ״ב

. הבניים ייבניי

-= 8

וניייקה פיייקה פיייקה

בנייה א ייני דלו נייי דב נייים נ

יבתחיל בבית הג בדרך הג דכא א מעילה

272

יסוף אנ בכך המי ישבתה ישנייך בשריפה יהאכיל ייו מועי שהרי יכו סיף תמו